

Народ, отказал се от езика си, е изгубен

(Есе)

Нещото, което ни определя като личности, групи и общности, това е идентичността. Тя умее да разделя и обединява, тя е способна да направи отделното – специално.

Едно от нещата, които определят един народ като такъв, които го правят цял, това е езикът, на който говорим. Без него хората, принадлежащи към такава общност, малко по малко губят еднаквото, което ги свързва. Чрез него те предават фолклора и миналото си и заедно градят бъдещето си. Вековете са доказали, че когато това свързващо звено липсва, хората се разединяват и думата „народ“ губи своето значение.

Езикът е сила, езикът е идентичност. Той може да бъде както непреодолима бариера, така и крепостна стена. Съзнал това, великият Паисий Хилендарски – нашият първи будител, решава да издигне отново стените около западното укрепление, наречено българщина. „История славянобългарска“ се оказва искрата, която запалва началото на Българското възраждане. Бариерите на тъмнината падат от очите на народа ни. Благодарение на словото, една нация се пробужда от вековен сън, способен да я затрие, и след това вече никога не бива спряна. Езикът, любовта, която той предизвиква към родното, издигат толкова здрави крепостни стени около българите, че дори многохилядните турски потери не могат да ги съборят, нито пък „молитвите“ на гръцките свещеници. Българите не се отказват от езика си и той ги спасява от това да загубят себе си.

Тази постоянно разгаряща се искра е причина и за написването на едно от най – известните произведения от българската литература, а именно „Българският език“ на Иван Вазов. В него си проличават всеотдайността, възхищението и преклонението, което авторът изпитва към родния си език – такива, каквито трябва да изпитва всеки един от нас:

Разбра ли някой колко хубост, мощ
се крий в речта ти гъвкава, звънлива-
от руйни тонове какъв разкош,
какъв размах и изразитост жива?

Но освен, за да изрази тези свои благородни чувства, Вазов пише стихотворението си и за да охули онези, които се срамуват и поругават българския език, отричат се от идентичността си. Той е един от хората, които показват на света и на самия наш народ, че обратно на всички твърдения, речта ни далеч не е лишена от музикалност, не е груба, не е срамно да се говори на нея – дори напротив – гордост е! Защото тя ни обединява като народ, тя ни прави част от общност, а без нея сме просто непринадлежащи никъде, изгубени.

И нека тези, които мислят, че всичко това е отживелица, че е проблем, останал далеч във времето, да се замислят какво щяхме да представляваме без езика си. „Излел е Дельо Хайдутин“ на английски, „Тримата братя и златната ябълка“ на немски ... дори Криско на гръцки звучи странно, не мислите ли? И колкото и този сценарий да ви се струва като приказка, без пробуждането на любовта към езика ни и осъзнаването на неговото благозвучие, всичко това би било напълно възможно, а още по – страшното е, че по – горе изброените най – вероятно нямаше да съществуват. Защото един народ и едно богатство от култура щяха да бъдат загубени.

Призовавам всички – нека обичаме родния си език! Когато някой се поругава с него, нека го защитим! Той ни е съхранил като народ през вековно робство – нека ние, наследниците му, да съхраним него и цялата красота, която дава на света! Нека не бъдем изгубени!

Савина Иванова, V-б клас